

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: Z. N.
X

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2025, č. j. X, *se ruší* a věc se *vrací* žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaná nepřiznala žalobci nárok na tzv. výchovné. Smísila ovšem dvě zákonné podmínky pro přiznání výchovného:
 - (a) podmínku minimálně desetileté osobní péče o dítě do dosažení jeho zletilosti (doba této péče může u více pečujících osob běžet paralelně vedle sebe), a
 - (b) podmínku osobní péče *v největším rozsahu* (či jinými slovy převažující péče), která nemusí být desetiletá a tvoří ji ta období, ve kterých péče jednoho z rodičů zjevně převažovala nad péčí druhého z nich.

Žalovaná navíc chybně propočítla období osobní péče přičitatelné žalobci. Tím vším ho zkrátila na jeho právech.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí žalované

2. Žalobce podal v květnu roku 2023 žádost o zvýšení procentní výměry starobního důchodu za vychované dítě, tedy tzv. výchovné. Jeho žádost se týkala výchovy syna, který se narodil v červnu roku 2004 („syn“). Žalovaná však svým rozhodnutím ze dne 19. 9. 2023, čj. X („prvostupňové rozhodnutí“), jeho žádost zamítla. Rozhodné podle ní bylo, že o syna od narození do jeho zletilosti pečovala *v největším rozsahu* jeho matka M. Š. („matka“).
3. V dávkovém spise se nachází prohlášení matky k žádosti žalobce o výchovné, kde sděluje, že:

„jsme se o syna starali na základě dohody téměř rovným dílem. F. byl zpočátku týden u otce a týden u mě. Od roku 2018 byl F. častěji u mě. Od roku 2020 dle soudního rozhodnutí F. navštěvoval otce dle tohoto rozhodnutí. Vše dokládám kopiemi soudních rozhodnutí, kde je toto popsáno.“
4. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal námitky. Měl za to, že žalovaná rozhodla na základě pohlaví. Její rozhodnutí označuje za genderově nerovné. Tuto nerovnost podporují stereotypy, které předurčují mužům a ženám určité sociální role. Žalobce také nesouhlasí s prohlášením matky, že o syna pečovala *v největším rozsahu*. Po narození syna totiž pokračovala ve svém podnikání – i v průběhu mateřské dovolené. Žalobce jí vozil syna na kojení do restaurace, kterou provozovala. Později matka jezdila za synem stále méně a v restauraci i přespávala. Po skončení mateřské si nepožádala o rodičovský příspěvek a neměla v úmyslu se o syna starat. V listopadu 2008 žalobce vyměnil stávající byt za větší, kde byl se svým synem hlášen. Matka se nahlásila na obecním úřadě, protože jí vlastní rodiče zrušili trvalý pobyt.
5. Žalobce nesouhlasil, že by od roku 2018 byl syn častěji s matkou. Bydliště matky bylo totiž dál od školy syna, který proto trávil čas v otcově bytě i v těch týdnech, ve kterých měl bydlet u matky (čekal tam na trénink, chodil do bytu žalobce i na hodinovou polední přestávku). Matka také nepečovala o syna celodenně do jeho čtyř let, jak uvádí. Žalobce byl sám na rodičovské dovolené od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2008, ale pečoval o dítě po celou dobu – zajišťoval lékařské prohlídky, očkování, zápis do školky, adaptaci syna ve škole. Matka na nic z toho neměla čas.
6. Žalobce také v námitkách poukázal na soudní rozhodnutí z roku 2009 o společné výchově. Dohoda rodičů o ní nefungovala, protože matka byla bez trvalého bydliště, řešila rozvod a schovávala se před tehdejší agresivním manželem. Často ji se synem neviděli několik týdnů. Další soudní rozhodnutí o výchově je z roku 2020. Synovi bylo 16 let. Nastoupil na internátní školu a každý druhý víkend trávil u žalobce. Tvrzení matky, že o syna pečovala od 1. 6. 2004 do 1. 6. 2022, žalobce označil za nepravdivé. Podle něj matka pečovala o syna *v největším rozsahu* až od 1. 3. 2020. Nepřerušila podnikání, zatímco on přizpůsobil pracovní režim péči o dítě. Když matka byla na mateřské dovolené a podnikala, pracoval na zkrácený úvazek. Poté čerpal rodičovskou dovolenou a jakmile syn nastoupil do školky, tak žalobce hledal uplatnění v oboru s pracovní dobou v týdnu na dopoledne a s volnými víkendy.
7. Žalovaná nicméně svým rozhodnutím ze dne 15. 5. 2025, č. j. X („rozhodnutí o námitkách“), zamítla námitky žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Ze soudního rozhodnutí z roku 2009 vyplývá, že rodiče nevedli společnou domácnost od září 2006. V péči o

nezletilého se střídali a žalobce byl na rodičovské dovolené. Rozsudek stanovil společnou výchovu. Později soudní rozhodnutí z roku 2020 změnilo výkon rodičovské odpovědnosti a svěřil syna do péče matky. V polovině roku 2019 totiž došlo ke sporu mezi žalobcem a synem ohledně výběru odborné školy. Žalobce také navázal vztah s novou partnerkou a syn to přijal negativně. Chtěl být více v péči matky a s otcem se stýkat.

8. Žalovaná v průběhu námitkového řízení vyzvala žalobce, aby upřesnil, zda o syna *osobně pečoval*, v jaké době a v jakém rozsahu. Také jej vyzvala, aby sdělil, zda o syna pečovala i nějaká další osoba. Měl se podrobně vyjádřit, jak konkrétně pečoval o dítě (jednotlivé týdny, v době o svátcích a školních prázdninách), aby bylo možné přesně určit *dobu jeho péče* oproti péči matky o syna. Žalobce na výzvu sice reagoval, avšak odkázal na své dřívější podání. Důkazy, které by prokázaly *větší rozsah péče* o syna oproti matce, podle žalované nepředložil.
9. V rozhodnutí o námitkách žalovaná konstatovala, že *výchovu téhož dítěte nelze pro účely zvýšení za vychované dítě současně započítat více osobám. Vychovává-li dítě více osob, přihlíží se k výchově dítěte jen u té osoby, která o dítě pečovala v největším rozsahu*. Následně žalovaná provedla propočet u matky i u žalobce.
10. V námitkovém řízení se prokázalo, že matka byla s dítětem na mateřské a rodičovské dovolené od 1. 6. 2004 do 31. 1. 2006, v rozsahu jednoho roku a 245 dnů. Žalobce byl s dítětem na rodičovské dovolené od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2008, tj. v rozsahu dvou let. Z rozsudku z roku 2009 vyplývá, že rodiče nevedou společnou domácnost od září 2006. V péči o nezletilého se střídali. Společná faktická výchova rodičů podle tohoto rozsudku trvala od 1. 9. 2006 do 3. 4. 2009, tj. 915 dní.
11. Dále pokračovala společná výchova každého z rodičů od 4. 4. 2009 do 29. 2. 2020, tj. 3 984 dní. Součtem obou položek faktické výchovy od 1. 9. 2006 do 3. 4. 2009 v rozsahu 915 dní a společné výchovy určené rozsudkem z roku 2009 v rozsahu 3 984 dní dojdeme k součtu 4 899 dní. *Společná výchova* byla pro každého z rodičů v rozsahu 2 450 dnů, tj. v rozsahu šesti let a 260 dní.
12. Žalovaná měla za prokázané, že žalobce o dítě pečoval *ve větším rozsahu* v období od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2008, tj. dva roky, kdy byl s dítětem na rodičovské dovolené. Dále mu žalovaná zhodnotila dobu *společné výchovy* každého z rodičů v období od 1. 9. 2006 do 29. 2. 2020, tj. v rozsahu šesti let a 260 dnů, což představuje *celkovou dobu péče o dítě v největším rozsahu 8 let a 260 dní*.
13. Podle rozsudku z roku 2020 byl syn svěřen do péče matky. Tato péče matky *v největším rozsahu* trvala od 3. 3. 2020 do 1. 6. 2022, kdy nabyl zletilosti, tj. dva roky a 90 dnů.
14. Podle § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění je podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti *alespoň po dobu deseti roků*. Tato podmínka se podle § 34a odst. 3 zákona o důchodovém pojištění použije pro účely přiznání výchovného i na muže. A právě tuhle podmínku osobní péče po dobu alespoň desíti let žalobce podle žalované nesplnil (viz bod 12 výše). V námitkovém řízení se naopak prokázalo, že o syna v období od jeho narození do zletilosti osobně pečovala v největším rozsahu matka dítěte.
15. Podle žalované je důkazní břemeno pro prokázání, kdo pečoval o syna *v největším rozsahu*, na žalobci. Měl zvolit nebo navrhnout takové důkazní prostředky, které bez pochybností

jeho tvrzení prokážou. Žalovaná jej k tomu vyzvala. Důkazní prostředky, které předložil, ovšem nebyly způsobilé prokázat, že pečoval o syna *v převažujícím rozsahu*.

III. Obsah žaloby

16. Žalobce namítá, že žalovaná dospěla k nesprávným skutkovým zjištěním, chybně vypočetla dny *společné a samostatné výchovy* rodičů, a tím ho zkrátila na jeho právech. Původně mu ani nezapočetla dobu strávenou na rodičovské dovolené. Jeho podklady žalovaná zlehčuje, zatímco prohlášení matky, která měla hlášený pobyt na městském úřadě, považovala za věrohodné. Přitom matka ani její tehdejší manžel neměli uzavřenou nájemní smlouvu a nehradili náklady na energie. Matka byla podle žalované na mateřské a rodičovské dovolené od 1. 6. 2004 do 31. 1. 2006, tedy po dobu jednoho roku a 245 dnů. V žalobě se žalobce táže, jakým způsobem se to prokázalo a kde matka o syna v té době pečovala.
17. Žalobce dále upozorňuje na matematický nesoulad. Žalovaná uvádí, že žalobce o dítě pečoval *v největším rozsahu* v období od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2008, tedy po dobu dvou let, kdy byl na rodičovské dovolené. Současně však také žalovaná uvádí, že *společná faktická výchova* trvala od 1. 9. 2006 do 3. 4. 2009. Účelově tedy manipuluje s časovými údaji v neprospěch žalobce.

IV. Vyjádření žalované

18. Žalovaná nechce snižovat výchovnou činnost žalobce, protože je zřejmé, že se svému synovi také důkladně věnoval. Má však za prokázané, že o syna od narození do zletilosti *pečovala v největším rozsahu* matka. V napadeném rozhodnutí se výpočtu věnovala podrobně a dospěla k přesvědčivým závěrům podloženým spisovou dokumentací.
19. Matka byla se synem na mateřské a rodičovské dovolené v rozsahu jednoho roku a 245 dnů. Žalobce byl se synem na rodičovské dovolené v rozsahu 2 let. Z prvního rozsudku městského soudu vyplývá, že *faktická společná výchova* trvala od 1. 9. 2006 do 3. 4. 2009 tedy 915 dnů. Následně tento rozsudek určil pokračování *společné výchovy*, která tak probíhala od 4. 4. 2009 do 29. 2. 2020, tj. 3 984 dnů. Dohromady tedy *společná výchova* trvala 4899 dní a pro každého z rodičů byla stanovena v rozsahu 2 450 dnů, tedy 6 let a 260 dnů.
20. Druhým rozsudkem městský soud změnil rozsah výkonu rodičovské zodpovědnosti a syna svěřil do péče matky. Ta pak o něj *v největším rozsahu* pečovala od 3. 3. 2020 do jeho zletilosti, tedy dva roky a 90 dnů.
21. Podle výpočtu žalované tak žalobce pečoval *ve větším rozsahu* v období dvou let (rodičovská dovolená od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2008) a *společná péče* s matkou trvala 6 let 260 dnů (tedy od 1. 9. 2006 do 29. 2. 2020 děleno dvěma). Celková péče o syna *v největším rozsahu* činila pouze 8 let a 260 dní, tedy méně, než je celková péče *ve větším rozsahu* matky. Z dokladů nevyplývají žádné pochybnosti v tom směru, že by matka nezajišťovala výchovu *ve větším rozsahu*.

V. Posouzení věci

22. Výchovné je institutem, který zavedl zákon č. 323/2021 Sb., přijatý s účinností od 1. 1. 2023 na podkladě poslaneckého pozměňovacího návrhu (č. 8828, poslanec Jan Hamáček, sněmovní tisk č. 1230/1, 8. volební období Sněmovny, 2017-2021, <https://bit.ly/3YeBobp>).

V případě žalobce, kterému byl přiznán důchod od 1. 8. 2023, se pro účely posouzení žádosti o výchovné použije § 34a zákona o důchodovém pojištění.

23. Znění použitelné právní úpravy, lze pro přehlednosti shrnout tak, že pro přiznání nároku na výchovné musel žalobce splnit následující podmínky (srov. ve větším detailu k výkladu těchto podmínek rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2025, čj. 10 Ads 271/2024-35, č. 4676/2025 Sb. NSS):
 - A) osobní péče o dítě ve věku do dosažení jeho zletilosti alespoň po dobu deseti roků (§ 34a odst. 3 věta první ve spojení s § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění), *a*
 - B) osobní péče *v největším rozsahu*, pokud dítě (od narození po dosažení zletilosti) vychovávalo více osob (§ 34a odst. 3 věta za středníkem věty druhé zákona o důchodovém pojištění), *a*
 - C) skutečnost, že se žadatel vůči dítěti nedopustil úmyslného trestného činu proti životu a zdraví, proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo proti rodině a dětem (§ 34a odst. 4 zákona o důchodovém pojištění).
24. Pokud by žalobce splnil podmínku A, pak by žalovaná mohla zkoumat i naplnění podmínek B a C. Každá z těchto podmínek stojí samostatně. Jak ovšem plyne ze shrnutí rozhodnutí žalované i jejího vyjádření k žalobě (kde soud kurzívou zvýraznil různé jí používané kategorie rozsahu péče), tak žalovaná mezi těmito podmínkami dostatečně nerozlišuje.
25. Z jádra posouzení věci žalovanou plyne, že žalobci nevyhověla už pro splnění podmínky A. Žalovaná totiž výslovně uvedla, že žalobce nesplnil podmínku podle § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, protože osobně nepečoval o syna alespoň po dobu deseti roků. Současně tuto dobu označovala za péči o syna v největším rozsahu. Jde však o dvě různé věci.
26. Žalovaná podle všeho z nesprávného východiska, že doby osobní péče (podmínka A) nemohou u více pečujících osob paralelně běžet vedle sebe. Podobný názor vyslovil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 5. 2024, čj. 49 Ad 20/2023-71 („pražský rozsudek“). Toto východisko má podle něj plynout ze záměru zákonodárce vyjádřeného v důvodové zprávě, aby se tato otázka posuzovala obdobně podle principů v § 14 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění (viz body 44 a 47 pražského rozsudku). Podle uvedeného ustanovení platí, že tutéž dobu péče o dítě podle § 5 odst. 2 písm. c) (tj. do čtyř let věku dítěte) nelze započítat současně více osobám; pečovalo-li o dítě současně více osob, započte se tato péče jako náhradní doba pojištění té osobě, která pečovala v největším rozsahu. Ustanovení předchozí věty platí obdobně i při péči podle § 5 odst. 2 písm. d) zákona o důchodovém pojištění (tj. o osobu mladší 10 let, která je závislá na pomoci jiné osoby).
27. *Zákonodárce však úmysl, aby se tyto principy použily i u výchovného, (nakonec) nevyjádřil.* Krajský soud v Praze vyšel ze starší, nepoužité verze důvodové zprávy k výchovnému z roku 2020 (<https://bit.ly/3SsPwdx>). V ní se objevují jím zmíněné úvahy (viz třetí odstavec na str. 18 této důvodové zprávy a závěr bodu 37 pražského rozsudku v části s nadpisem „K novému § 34a zákona o důchodovém pojištění“). *V reálně použité důvodové zprávě z roku 2021, kterou ke svému schválenému pozměňovacímu návrhu připojil poslanec Hamáček (<https://bit.ly/3YeBobp>), už ovšem chybí úmysl použít v případě výchovného obdobně principy plynoucí z § 14 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.* Toto ustanovení se v ní zmiňuje jen při popisu dosavadního právního stavu a fungování kompenzačního institutu hodnocení doby

péče jako náhradní doby důchodového pojištění a současně jako doby vyloučené. *Ve výsledné vůli zákonodárce lze tedy číst cíl vypustit tuto dříve zamýšlenou vazbu*, o kterou se však pražský rozsudek opřel. *Odstavec, od kterého své úvahy odvíjí, v reálně použité důvodové zprávě není.* Tvůrci důvodové zprávy zřejmě došlo, že by to ve skutečnosti nabourávalo smysl a účel výchovného.

28. Pražský rozsudek sám ostatně uznává, že se jeho výklad zohledňující i § 14 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění „jeví být v přímém rozporu s primárním záměrem zákonodárce deklarovaným v důvodové zprávě, tj. se záměrem kompenzovat snížení výměry starobních důchodů poskytovatelům péče v důsledku chybějících či snížených vyměřovacích základů v období poskytování péče.“ (bod 47). Jiný výklad však podle něj „vylučuje funkční provázanost této právní úpravy (výslovně přiznaná i v důvodové zprávě) právě s § 14 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, který se týká určení osoby, jíž náleží náhradní doba pojištění z důvodu osobní péče o dítě.“ (tamtéž).
29. Jak zdejší soud výše zmínil, *tato provázanost tu reálně chybí*. Zákonodárce ji do konstrukce výchovného zakomponovat nechtěl. Ke splnění podmínky A proto postačuje, pokud jakákoliv péče – která je soustavnou a aktivní, tj. v nezanedbatelném časovém rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 3 Ads 37/2003-49, a ze dne 9. 1. 2024, č. j. 8 Ads 390/2021-52) – trvá alespoň oněch 10 let, přičemž může probíhat paralelně s takovou osobní péčí druhé pečující osoby.
30. Onoho *největšího rozsahu* (podmínka B) pak může péče jedné z pečujících osob dosahovat pouze v části těchto 10 (nebo více) let.
31. To vše si ani žalovaná neuvědomila a nepracovala tedy s tím, že zákon nevyžaduje, aby období oné péče v největším rozsahu (podmínka B) nutně trvalo alespoň deset let. Ani tím, že osobní péče ve smyslu podmínky A může probíhat paralelně s osobní péčí (klidně v dané době převažující) jiné osoby. Smíchala tedy podmínky A a B do jedné, reálně neexistující, a na jejím nesplnění ze strany žalobce založila své rozhodnutí. To vedlo k první vadě, pro kterou soud rozhodnutí o námitkách zrušil.
32. Navazující vadou rozhodnutí žalované je, že *propoččet, ke kterému dospěla, je chybný*. Období, kdy matka čerpala mateřskou a rodičovskou dovolenou v rozsahu jednoho roku a 245 dnů, totiž započítala výlučně matce. Přitom žalobce namítal, že se podílel na péči, vozil dítě na kojení a matka trávila čas provozováním restaurace. Později matka jezdila za synem stále méně a v restauraci i přespávala. Žalovaná se s těmito námitkami žalobce nevypořádala. Pro účely splnění podmínky A však žalobce mohl v tomto období vykonávat osobní péči splňující kritéria zákona a judikatury (viz bod 29 výše). Proto žalovaná mohla za předpokladu prokázání této péče žalobci dané období taktéž na poli podmínky A započítat. Žalobce za těchto okolností tedy mohl tuto podmínku ve skutečnosti splnit.
33. Něco jiného je pak podmínka B. Zde je už je třeba výlučně každé z pečujících osob přičítat ta období, ve kterých byla jejich péče zjevně převažující (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2025, č. j. 41 Ad 24/2024-91, bod 43). To budou typicky období mateřské či rodičovské dovolené, či jiná období, ve kterých se doloží, že péče jednoho z rodičů dosahovala jednoznačně vyššího rozsahu. Tato péče přitom může za celou dobu do zletilosti dítěte trvat třeba jen tři roky, jestliže se ve zbytku již byla péče rodičů časově srovnatelná. V tomto smyslu je třeba číst celou větu druhou § 34a odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle které „[v]ýchovu téhož dítěte nelze pro účely zvýšení za vychované dítě současně

započítat více osobám; vychovávalo-li dítě více osob, přihlíží se k výchově dítěte jen u té osoby, která o dítě osobně pečovala v největším rozsahu.“ Dvěma lidmi nelze stejnou výchovu započítávat jen u podmínky B. Právě jen *péči v největším rozsahu* (tj. péči převažující v tom kterém období) lze jedné z pečujících osob reálně přičíst, aby to rozhodlo, kdo má nárok na výchovné, z hlediska podmínky B.

34. Aby zdejší soud vysvětlil svůj pohled na příkladu: matka byla s dítětem na rodičovské do tří let jeho věku. Otec se vždy po práci zapojoval, např. s ním chodil ven s kočárkem, koupal ho či ho postupem času uspával. V tomto období bude s ohledem na náročnost mateřské péče po většinu dne převažující péče matky, obzvláště poji-li se s kojením (podmínka B). *Ale nepřevažující péče otce se již podle soudu otci musí počítat do oněch zákonem vyžadovaných 10 let péče* (podmínka A). Pokud by po třetím roku věku matka již začala pracovat, dítě by chodilo do školky a oba rodiče by pečovali o dítě zhruba stejně, pak nikdo z nich nebude mít v tomto období převažující péči (počítá se do podmínky A, ale nikomu do podmínky B). Jestliže by tomu tak bylo až do zletilosti dítěte, pak by ono období rodičovské bylo rozhodné a výchovné by připadlo matce. Pokud by se ale například matce začalo dařit v podnikání v desátém roce věku dítěte a péči by od té doby až do zletilosti většinově zastával otec, stane se převažující péčí ta jeho, protože by pečoval o dítě v největším rozsahu osm let (podmínka B, přičemž matce toto období stále mohlo běžet v rámci podmínky A).
35. Žalovaná tedy musí úplně znovu přepočítat jednotlivé úseky péče o dítě, protože její výpočty s ohledem na smíchání první dvou podmínek pro přiznání výchovného nemohou obstát. Nejprve tedy bude muset na základě doložených podkladů vypočítat, jak dlouho žalobce osobně pečoval o syna z hlediska podmínky A, a zda takto zjištěná doba péče – klidně paralelně běžící vedle péče matky – dosahovala alespoň 10 let. A pokud ano, pak se žalovaná zaměří na období, ve kterých péče žalobce, resp. matky byla zjevně převažující na poli podmínky B. Takto určená období poté porovná a bude-li doba péče žalobce v největším rozsahu vyšší, pak mu přizná výchovné.
36. V té souvislosti soud ovšem připomíná, že nelze vyloučit i nutnou součinnost žalobce, kterého žalovaná může vyzvat k doložení dalších tvrzení či důkazů, pokud ji ta dosavadní nepostačují (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2024, čj. 61 Ad 10/2023-34, č. 4614/2024 Sb. NSS, body 23 až 25). Nabízí se výslech syna, matky nebo jiných osob (které by mohly dnes ještě osvědčit, kdo pečoval o syna více). Samozřejmě ale nelze vyloučit i listinné či jiné důkazní prostředky, kterou budou s to doložit rozhodnou skutečnost péče v největším rozsahu.
37. Soud pro jistotu závěrem dodává, že žalobce ještě určitě nemá vyhráno. Soud tímto rozsudkem nerozhodl, že má výchovné za péči o syna dostat on. Bude to nutné vše znovu posoudit na základě výše vysvětlených kritérií.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Soud z výše uvedených důvodů bez jednání zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního]. Žalovanou v dalším řízení váže závazný právní názor soudu (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
39. Pokud jde o náklady řízení, tak žalobce sice byl úspěšným účastníkem řízení, ale žádné náklady řízení si nevyčísлил. Proto mu je soud nepřiznal. A žalované jako neúspěšné účastníci řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce